Complots", andis ta bürgermeister Bohlele valju hoiatuse ja keelas ära kodanikkude üldkoosolekute pidamise ilma asevalitseja loata. Lõpuks pidi raad alistuma, kuid tegi kättemaksuks kõik, mis võimalik, et enda arvatavat peavastast, asevalitseja Taubet, selle tegevuses takistada. Omakord laiendas Hastfer veelgi Taube volitusi Tartu linna suhtes.

1688. a. suveks oli Taube juhatusel töötav komisjon jõudnud oma tööga lõpule. Nüüd ilmus Hastfer jälle isiklikult Tartu, et tervelt kuus nädalat pühendada asja likvideerimisele komisjoni poolt kogutud andmete põhjal. Ta tegi kindla vahe üldsuse huvides laenatud summadę ja raehärrade isiklikest hõõrumisist kasvanud väljaminekute katteks tehtud linnalaenude vahel. Viimased veeretati täieliselt asjaosaliste raeliikmete või nende surma korral nende pärijate kanda. Niiviisi vähenes linna üldine võlasumma tunduvalt, kuigi üksikud isikud, kel tuli suured summad linnakassasse tagasi maksta, selle all raskesti kannatasid. Esialgsest kavatsusest, kõrget palka saanud raehärrade palgavahe eelmiste aastakümnete eest tagasi nõuda, otsustas Hastfer selle läbiviimisega seotud raskuste tõttu loobuda. Linna korralik eelarve seati 1208 riigitaalri peale kindlaks. Töötati välja kindel võlgade tasumise kord, millest Hastfer mingisuguseid kõrvalekaldumisi ei lubanud. Linnakantselei asjaajamise kohta pani Hastfer valjud määrused maksma, mis selles valitsevale korralagedusele lõpu tegid. Need energilised sammud tõid Tartu tulundusse õieti tunduva paranduse ja päästsid linna ähvardavast pankrotist. Et võlgade tasumine sündis Hastferi valju järelevalve all täpsa kava järgi, siis ei saanud raad endale enam lubada endist hoolimatut ja pillavat ühepäeva-politikat. 1695. aastaks oli linn jõudnud oma võlgu juba 7200 riigitaalri ulatuses tasuda, kuna veel ligi 5000 riigitaalrit maksta jäi. Samal ajal oli linnal oma võlgnikelt saada umbes 1700 riigitaalrit. Täiesti vabaks oma võlgadest ei saanud Tartu Rootsi aja lõpuski. Kui 90-dais aastais linna seisukord hakkas paranema, lubas Hastfer linna väljaminekuid märksa tõsta. 1693. a. eelarve seati juba 2558 riigitaalri peale kokku, millest küll 1000 riigitaalrit läks võlgade tasumiseks. Selle eelarve järgi kõrgendati ka raeliikmete palku: juhtivale bürgermeistrile 175, teisele bürgermeistrile 150 ja raehärradele 50 riigitaalrini.

Uuendused heakorra alal. Remmini tegevus. Tülid ja hõõrumised raeliikmete vahel ei lakanud nüüdki. Alles bürgermeister Ladau surm ja sellele järgnev linnasekretäri Johann Remmini pääsemine bürgermeistrikohale tõid teatava õhupuhastuse kaasa. Siingi tuli Hastferil pehkinud olude saneerimisel omavoliliselt talitada. Kui raad terve aasta jooksul uue bürgermeistri valimisega hakkama ei saanud, nimetas Hastfer a. 1693 vabale kohale Remmini, kelle kandidatuuri poolt oli seisnud ainult osa raeliikmeid. Et ka teine bürgermeister Bohle a. 1683 kuningliku määramise põhjal raeliikmeks oli pääsenud, siis kuulus nüüd linna asjade juhtimine terveni valitsuse kaasabil ametisse pääsenud isikuile. Kuid Remmini nimetamisel oli Hastferil olnud õieti õnnelik käsi. Stralsundist pärit ja alles a. 1686 Tartu kodanikuks astunud Remminis oli Hastfer Tartus käies tundma õppinud korralikku, kainet, algatusvõimelist ja hoolast töömeest, kes tavalisist tülitsemisist armastas kõrvale hoiduda. Ka raeliikmed said rahuarmastaja ja asjaliku sekretäriga hästi läbi. Juba 1687. a. valisid nad Remmini raehärraks. Kui Remmin soovi avaldas samal ajal ka sekretäriks edasi jääda, Hastfer aga säärast ametite ühendamist ei kinnitanud, eelistas Remmin sekretärikoha. Ametisse nimetamine kindralkuberneri poolt, mis õigupoolest moodustas linnapriviileegiumide järjekordse rikkumise, ei suutnud uuelt bürgermeistrilt röövida raehärrade

Tartu, lk. 88